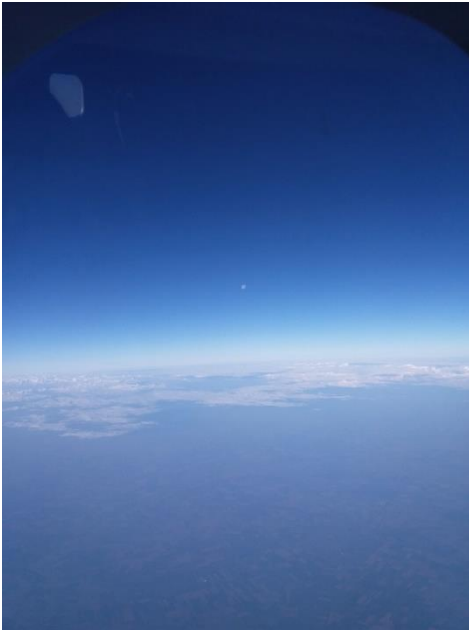

Surugiu Andreea

An I, NO-JA

Un sentiment de teamă amestecat cu extaz încă mă cuprinde atunci când mă gândesc la data de 30 iunie. Niciodată nu mai zburasem cu avionul așa de mult timp și eram absolut terifiată, dar măcar nu zburam singură. Privind înapoi aproape îmi vine să râd; frica mea nu se datora în așa de mare măsură faptului că aveam să fiu la mii de kilometri înălțime, ci se datora faptului că aveam un întreg țărâm necunoscut pe care trebuia să-l explorez. Zborul a mers extrem de repede și deși am avut parte de câteva sperieturi, am avut parte și de cele mai spectaculoase priveliști.

În timp ce aterizam pe peronul din Luton un gând ciudat mi-a străbătut mintea, acum nu aveam să mai vorbesc în limba mea maternă pentru o mare parte din timp, aveam să vorbesc engleză. Am coborât fericită din avion alături de colega mea pentru a trece printr-un șir de coridoare viu colorate, ce ne-au dat o senzație de confort, ca o îmbrățișare călduroasă în acea dimineață rece. M-am uitat la ceas și am constatat o nouă problemă : fusul orar! Am decis să râd pe seama acestei probleme, spunându-mi că am călătorit în timp cu 2 ore.

De la aeroport am luat un Uber și cum aveam suficient timp până la întâlnirea stabilită cu Universitatea ce avea să ne găzduiască timp de o lună (U.E.A.) ne-am îndreptat spre Londra. Șoferul, un domn foarte amabil, ne-a făcut un fel de tur al orașului, arătându-ne cele mai interesante obiective și făcându-ne un scurt istoric. Astfel am primit un prim-gust al acestei țări stranie, dar cu o arhitectură absolut incredibilă. Casele din cărămidă roșie se iveau unele după altele, iar oamenii năvăleau agitați asupra trotuarelor înguste. Ofițeri de poliție patrulau pe cai, iar de deasupra se auzea răgetul elicopterelor. Mă simțeam cu totul într-o altă lume, o altă parte de civilizație.

După ce ne-am încheiat plimbarea, am ajuns la punctul de întâlnire, aeroportul Heathrow, moment în care am sesizat imensitatea acestuia. Din fericire am reușit să ne întâlnim cu responsabilii pentru grupul nostru, care ne-au primit cu zâmbete pe buze și pliante colorate. Înaintea noastră erau tot felul de studenți, nu numai ai specializării alese de mine, Japan Orientation, dar și de la alte specializări interesante cum ar fi Creative Writing, Law and Religion și multe altele. Stând de vorbă, am reușit să rețin câteva nume și țări, în mod special împrietenindu-mă cu două fete din Polonia.

Am urcat apoi în autobuz și am pornit spre Norwich, despre care nu știam absolut nimic în afara poziționării sale pe hartă. Eram nerăbdătoare să văd acest oraș, dar mai ales să aflu cum este viața de cămin în Marea Britanie, cum este sistemul lor de învățământ, cum funcționează bibliotecile lor și toată partea vieții de student despre care am auzit așa de multe. Ajunși acolo, după un drum destul de lung și obositor, eram cu toții la capătul puterilor, dar am reușit să ne cărăm bagajele în apartamente. Fiecare a fost repartizat în mod inteligent într-un apartament diferit, pe care îl

împărțea cu persoane din alte țări diferite, astfel încât să nu existe două persoane din aceeași țară într-un singur apartament. Așa-zisul apartament era mai precis un hol lung cu o mulțime de uși – camerele individuale – și o bucatărie comună. Curățenia era făcută în anumite zile stabilite pe orare care erau împărțite peste tot alături de hărți ale campusului. Singurul lucru care m-a deranjat la camera mea, mai precis la toată universitatea erau ferestrele care se deschideau doar un sfert, astfel încât simțeam că nu intră pic de aer. În seara aceea am adormit buștean, neavând nici măcar energia necesară despachetării.

A doua zi a fost la fel de încărcată. Universitatea ne-a întâmpinat cu un mic dejun, acompaniat de niște jocuri prin care să ne cunoaștem mai bine între noi. Așa am descoperit oameni din diverse părți ale lumii inclusiv Australia, Belarus, China, Japonia, Singapore, Spania, Praga, Slovacia și multe altele. După aceste activități a urmat un tur al campusului și unul al orașului Norwich, în care am ajuns cu faimosul autobuz cu două etaje. Am făcut greșeala de a sta în partea de sus; de fiecare dată când autobuzul trecea pe sub un copac, crengile loveau partea din față producând un zgomot neplăcut. Urma să mai repet această greșeală și pe viitor.

Norwich este un oraș absolut minunat. Arhitectura este de nedescris, acesta fiind un oraș medieval, plin de catedrale și castele. Printr-un punct al său trece, de asemenea un râu, iar în centrul său se află un târg zilnic de diverse : mâncăruri tradiționale asiatice, produse străine, benzi desenate, haine vintage, cristale semiprețioase și multe altele. Am explorat cu zâmbetul pe buze fiecare străduță întortocheată, descoperind extrem de multe lucruri noi, care la noi în țară nu există. Și venind vorba de țara mea, deja resimțeam dorul de casă, dar acesta era îmbinat cu nerăbdarea de a începe cursurile. Vremea nu a fost nici ea mai bună, deoarece ne-a întâmpinat un val de căldură care a ținut timp de o lună. Seara s-a încheiat cu o cină în stil englezesc, după care ne-am întors la universitate.

Ziua următoare a fost o zi tot de acomodare atât în ceea ce privește sistemul universitar din Anglia, cât și în ceea ce privește modulul pe care aveam să-l parcurgem. Ne-au fost oferite carduri de bibliotecă, cu ajutorul cărora aveam acces la toată bibliografia din U.E.A. Cu toate acestea, zilele care aveau să urmeze mi-au arătat cât de puține materiale despre cultura și istoria japoneză există. Nu aveam să găsesc absolut nimic de ajutor în biblioteca facultății, dar din fericire, ne-a fost pusă la dispoziție o altă bibliotecă, cea a institutului Sainsbury, care cuprindea o gamă destul de variată : de la reviste de actualitate, la hărți din vechime.

Miercurea avea să fie ziua cea mare : ziua în care participam la primul curs în cadrul modulului. Acesta s-a concentrat pe Japonia contemporană privită prin ochii mediei, adică portretizări (mai ales ale Japoniei după război) în filme, anime-uri, manga și așa mai departe. Acest curs mi-a deschis ochii în multe privințe. Atunci când ne gândim la cele două Războaie Mondiale avem tendința de a ne gândi la Europa în principal, punctul focal al acțiunii, însă neglijăm celelalte țări participante. Sunt de părere că Japonia este cea mai ignorată dintre acestea, întrucât nici în școli la lecțiile de istorie nu aflăm prea multe. Războiul a avut un imens impact asupra țării nipone, atât material, dar mai ales mental. Oamenii au început să portretizeze în media tinere fete *shōjo* drept simboluri ale păcii, dar și ale înfrângerii. Acest curs mi-a deschis orizontul prin care receptam media actuală niponă, întrucât sugerează că anime-urile, filmele animate sau normale, au un înțeles mult mai profund decât ceea ce se vede la suprafață.

După-amiaza acestei zile avea însă să fie de neuitat. După impactul emoțional al cursului, a urmat un documentar despre compozitorul Ryuichi Sakamoto și, mai precis, după dezastrul de la Fukushima. Pe lângă acesta, documentarul vorbea și despre problemele de sănătate ale compozitorului, lupta sa îndelungată de a ține piept cancerului. Nu am să uit niciodată atmosfera și muzica ce răsună în sala de cinematograful. Pe seara urma să vedem un film în cadrul universității, însă am cerut permisiunea de a mă duce înapoi în camera mea, bagajul emoțional fiind deja mult prea mare.

Pentru a continua cu o notă mai pozitivă, am făcut o plimbare în campus. Acesta era de o frumusețe absolut magnifică. Pe lângă zona centrală în care se aflau căminele propriu-zise, cantina, magazinele și sălile de curs, exista un lac artificial în jurul căruia oamenii alergau zilnic sau își plimbau câinii, iar în jurul lacului era un drum ce ducea de-a lungul unui râu. Am încercat să parcurg acel drum într-o zi, însă vegetația mai mare decât mine și căldura sufocantă m-au oprit. Cu toate acestea, era un mod relaxant de a mă destinde după cursurile care țineau 3 ore. De asemenea, campus-ul era plin de iepuri, care au devenit un fel de mascotă a orașului.

Săptămâna a continuat cu alte câteva cursuri despre artă și media în Japonia, dar și destule ore libere pentru studiu individual sau explorarea Norwich-ului. Studiul individual era necesar deoarece la finalul lunii aveam temă să trimitem un eseu pe o anumită temă, aleasă de noi. Aceasta putea sau nu să aibă legătură cu materia predată. Astfel, materia nu devenea o povară pentru student, ci mai mult o sursă de inspirație și de curiozitate. Trebuie să recunosc, am simțit un val de panică ce mă cuprindea încet, întrucât neștiind așa de multe despre Japonia, nu știam ce subiect mi s-ar potrivi.

În acel sfârșit de săptămână am decis să explorăm Cambridge cu un mic grup de prieteni. Biletul a fost relativ ieftin și am îmbarcat destul de devreme. Cambridge este un oraș absolut minunat, un adevărat centru universitar. Ceea ce m-a atras cel mai mult la acest loc în particular, și la Anglia în general, este armonia dintre natură și om. Oriunde sunt clădiri, sunt și păduri sau grădini întinse, parcuri pline de faună. Nu te simți sufocat în mijlocul civilizației, ai peste tot oportunități de a evada și de a te destinde. Poate de aceea sunt britanicii primitivi și calmi.

A doua săptămână a început în forță cu noi cursuri, de data aceasta concentrate pe teme diverse : istorie, literatură, relații internaționale,

caligrafie și afacerile internaționale ale Japoniei. O mare diferență între stilul de predare românesc și cel britanic este interacțiunea profesor-studenți și mai ales angajarea acestora în diverse activități. Chiar dacă simțeam în anumite zile că este prea de dimineață și nu-mi doream să particip la oră, profesorii ne aranjau în echipe și ne repartizau sarcini de făcut, astfel încât entuziasmul lua locul oboselei și până la sfârșitul orei reușeam să înțelegem temele abordate. O oră care îmi va rămâne mereu în suflet și memorie este cea despre relațiile internaționale. Atunci mi s-au prezentat anumite probleme despre care nu știam absolut nimic și despre care nu credeam că o să-mi pese în asemenea măsură vreodată. Era prezentat raportul dintre China și Japonia și cum a evoluat acesta de-a lungul timpului, disputa celor două țări asupra teritoriului și așa mai departe. Fiecărei grupe i-a fost repartizat câte un caz, după ce acestea ne-au fost prezentate de profesor, iar noi am avut sarcina de a-l soluționa, găsind cea mai pașnică modalitate.

Un alt curs impresionant a fost cel de caligrafie, deoarece și acesta mi-a schimbat perspectiva asupra unui lucru pe care credeam că-l înțeleg în mare parte. Caligrafia, după cum am aflat, reprezintă mult mai mult decât desenatul unor caractere pe o foaie sau un pergament. Aceasta, într-adevăr este o artă, nu numai în sensul măiestriei necesitate, dar și al creativității. Profesoara ne-a prezentat mai multe poze întrebându-ne care se încadrează în categoria "caligrafie". Am fost cu toții surprinși să descoperim anumite "picturi" abstracte care făceau parte din aceasta. Apoi, am fost din nou repartizați pe grupe și înmânați mai multe poze, iar sarcina era să descifrăm înțelesul. Nu

cred că este nevoie să spun faptul că am interpretat într-o altă direcție opera, dar cred că acesta este farmecul artei în general, subiectivitatea.

La mijlocul săptămânii am avut parte de două aventuri. Prima a fost o plimbare cu barca cu aburi, de-a lungul unui râu din Norfolk. A reprezentat un moment culminant pentru mine, deoarece am făcut un pas în a-mi învinge frica de apă, iar la finalul seriei am avut parte de discuții fascinante cu oameni din diverse colțuri

ale lumii.

A doua aventură a fost vizita organizată în Londra. Eram nerăbdătoare mai ales datorită faptului că era o vizită de studiu : am intrat în diverse muzee ce aveau și o secțiune de interes japonez. Acesta era momentul când aveam să-mi descopăr tema eseului, fiind inspirată de obiectele expuse, mai precis de o armură de samurai, compusă din mii de părți și de un model detaliat al *katanei*, cu toate accesoriile și părțile componente. Am fost uimită de această abundență, care mi se părea încărcată de semnificație și cinste. Astfel că am început să mă întreb care era rolul samurailor în societatea japoneză. Această întrebare m-a dus mai departe și anume la *bushidō* și rolul său încă de la începuturi.

Când privesc înapoi la acea lună, mă gândesc cu recunoștință la toate oportunitățile de care am avut parte, la toate lucrurile pe care le-am putut învăța nu numai în mod teoretic, dar mai ales practic. În minte îmi apare imaginea unei zile călduroase în Cambridge. Am ajuns la punctul de întâlnire dimineața devreme și unde am fost întâmpinați de o profesoară a universității, Laura Moretti, care ne-a împărtășit binevoitoare colecția sa de vechi manuscrise, pergamente, cărți și hărți ale Japoniei. Deoarece materialele erau extrem de învechite și fragile, a trebuit să ne spălăm atent pe mâini înainte de utilizare și să încercăm să nu atingem scrisul. Printre lucrurile prezentate s-au aflat și niște scrisori de dragoste însoțite de un ghid de descifrare a acestora, întrucât trebuiau codificate pentru a spori misterul.

Ziua s-a încheiat cu o masă la un restaurant japonez, urmată de o scurtă plimbare prin oraș, urmată de muzeul Fitzwilliam, unde am asistat la o colecție de obiecte ceramice găsite în Asia, dar și picturi Europene.

În ceea ce privește activitățile în cadrul U.E.A., am avut parte de o seară culinară internațională în care toți studenții au trebuit să contribuie cu un fel de mâncare original țării lor. Neavând nici idei, dar nici talentul culinar necesar, am decis să pregătim o porție de mămăligă cu smântână. A fost interesant să privim reacțiile celorlați, privirile lor mirate aruncate asupra

galbenului ce ieșea din peisaj. A fost o seară plină cu râsete și mâncăruri gustoase, printre care preferata mea : pierogi.

La finalul săptămânii am decis să facem din nou o călătorie pe cont propriu, de data aceasta doar eu și Andreea, cealaltă studentă împreună cu care am venit, dar în Londra. Ne-am rezervat cu o seară înainte biletele de autobuz, ne-am stabilit traseul : Muzeul Madame Tussaud și acvariul din Londra. Eram absolut încântată întrucât nu am mai avut ocazia de a le vedea sau de a merge într-un acvariu și am fost foarte plăcut surprinsă. Prânzul l-am petrecut într-un restaurant de sushi, de unde am încercat și *onigiri*, pe care am eșuat să-l deschid pentru prima dată, dar am reușit a doua oară. Mâncarea a fost absolut delicioasă și am găsit mult mai multă varietate decât acasă.

În ceea ce privește ultima săptămână pot spune că am avut parte de un amalgam de cursuri și întâlniri începând cu Junichi Yasutaka-san, care ne-a prezentat partea de bussiness a Japoniei, și mai precis cum desfășoară această activitate cu alte state; urmând Vicky Young cu o prezentare despre literatura japoneză, dar punând problema : *Ce este literatura japoneză? Literatura din Okinawa poate fi considerată literatură japoneză? De ce? De ce nu?*; și apoi culminând cu o întâlnire cu ministrul Shinichi Iida, care ne-a prezentat relațiile internaționale ale Japoniei.

Spre finalul "excursiei" noastre, am avut ocazia de a ne întâlni și cu organizatorii programului Japan Orientation, care au asistat la scurtele noastre prezentări pe baza eseului pe care a trebuit să îl trimitem în aceeași zi. Știu că am fost foarte mândră în momentul în care mi-am susținut

prezentarea și atunci când am trimis e-mailul în care se afla documentul la care lucrasem așa mult timp. Încă aștept cu sufletul la gură feedback-ul acestuia, deoarece a fost prima dată când am realizat o cercetare relativ-amplă (doar 6 pagini, dar pe o temă despre care nu știam nimic).

În acea seară a mai urmat o experiență unică, și anume o cină cu toți studenții de la programul Japan Orientation, organizatorii și alți câțiva profesori, care ne-au devenit un fel de tutori pe acea scurtă perioadă. Cina a avut loc la restaurantul *Shiki* cu specific japonez, iar mâncarea incredibil de bună. Felul principal era însoțit de orez și de supă miso, precedate de un aperitiv interesant al cărui nume încă nu îl cunosc. Alături de acestea am simțit nevoia de a mă aventura puțin în a comanda o băutură despre care nu știam nimic : *calpico*.

Locul pe care stăteam era lângă unul dintre acești "tutori", cu care am început să vorbim despre diverse lucruri, comparându-ne culturile și stilurile de viață. Pasionat fiind de arheologie și de trecutul său, acesta ne-a dezvăluit faptul că a avut un stră-stră-bunic de origine română, fapt care m-a șocat puțin și m-a făcut să realizez că trăim într-adevăr într-o lume mică.

Cina s-a finalizat într-o atmosferă magică întrucât se înnoptase și se lăsase frigul. Orașul era aproape gol, iar împreună cu două prietene am decis să facem o ultimă plimbare până în campus. Am apreciat, poate cu părere de rău că nu am avut suficient timp liber pentru a vizita tot ce avea această țară să ofere, dar și cu puțină fericire, de a mă reîntoarce într-un univers familiar. Noaptea a trecut extrem de repede, însă atunci când am ajuns în aeroport a doua zi, am constatat cu nefericire că zborul a fost întârziat. Poate că Anglia încerca să ne rețină încă puțin, ca un rămas bun întristat. Orele au trecut destul de greu și am aterizat la ora 3 dimineața înapoi în Cluj. Astfel avea să se încheie experiența mea, la care încă mă mai gândesc, atât ca proces formator, născător de curiozitate, interes, cunoștințe (deși vagi, trebuie să recunosc), dar și ca loc al prieteniei, al legăturii între culturi și națiuni.